

Junqueras no vol sortir de la presó

written by Miquel Aguilar | 13 de gener de 2020

El que suggereix Gonzalo Boye en [aquest](#) article és de gran importància política. Enorme, diria. Tot i que no dóna per tancat el recorregut del TJUE-TS, el camí que esbardissa l'advocat xilè, ergo Puigdemont, és més que una proposta de recorregut juridico-administratiu. És un gran cop d'efecte al tauler polític.

Boye està posant de manifest, primer i bàsicament, que la Generalitat de Catalunya té la possibilitat real, reconeguda i específica, de fer possible que Oriol Junqueras assisteixi a la sessió plenària del Parlament europeu el dilluns vinent. En resum, la Conselleria de Justícia, amb la competència sobre les autoritats penitenciàries a Catalunya, i seguint estrictament el Reglament Penitenciari, té la possibilitat i la competència per, activant-ne diversos articles (155.1 – 155.2 – 158.2 – 159), donar a Junqueras un permís extraordinari per complir amb els seus deures i obligacions com a eurodiputat.

Apunt: si això ho sabia jo, que no sóc jurista de professió, els advocats de Junqueras i d'ERC, els de la resta de presos polítics, els lletrats del PDeCAT, els de la CUP, d'Òmnium, d'ANC, de l'AMI ho sabien també. Ho saben. Ho saben fa mesos i ho saben avui. Perquè de no saber-ho, en realitat no saben res de res, cosa que he de confessar que no em sorprendria en absolut.

El fet que Boye (Puigdemont) estigui il·luminant el més que factible camí de la llibertat efectiva de Junqueras –que un cop fora del territori espanyol reforçaria la seva condició amb la immunitat d'europarlamentari que a l'Estat dels espanyols se li nega, i per tant es convertiria *de facto* en un

exiliat i reforçaria l'aïllament espanyol en l'àmbit jurídic, polític i diplomàtic— i que aquest recorregut no hagi estat proposat pel grup d'advocats de Junqueras (Van den Eynde & Co.) és il·lustratiu. Avui en dia a aquesta hora, l'estratègia de l'equip de Junqueras sembla discórrer per un camí diferent: presentar un recurs al TS espanyol del prevaricador Marchena (que, detall "menor", per la seva psicodèlica resposta al TJUE ha consultat una versió il·legal de l'Acta de 1976, mencionant un article 13.3 del funcionament del Parlament Europeu que ja no existeix ...) i demanar protecció a Sassoli, president del Parlament Europeu.

Puigdemont (Boye) està dient a la gent que la possibilitat que la Generalitat alliberi Junqueras és real, que aquesta possibilitat depèn de la Conselleria de Justícia en mans d'ERC i que si no s'activa aquest recorregut, és perquè ERC, i bàsicament Junqueras, no ho vol. L'única pega a aquest argument és que el president de la Generalitat és Quim Torra, que en aquest assumpte i sota aquesta llum, queda novament com un president sense poder o com un inútil cagadubtes. A hores d'ara, a Puigdemont això ja no li importa gens. L'estratègia Puigdemont és clara: si no allibereu Junqueras ni el feu venir a Europa, on estarà sempre un graó i mig per sota meu, us faré quedar com una colla d'inútils botiflers insensats que no feu tot el possible per alliberar-lo. El *win-win* convergent de sempre.

Perquè s'entengui: Junqueras fa veure que està demanant als seus segrestadors que l'alliberin, quan acaben de dir al TJUE que no el deixaran anar ni en cas d'apocalipsi zombi. Però el pitjor per a ell seria que li fessin cas.

El recorregut que té amb la suposada demanda d'empara a Sassoli és, teòricament més sòlid, perquè Sassoli pot rebotar altre cop l'assumpte al TJUE i sobretot a la Comissió Europea, que ja deu estar al·lucinant amb la resposta de Marchena i valorant l'inici d'un estudi per a l'activació de l'article 7 de la UE. Però Junqueras sap que la UE exhaurirà tots els

mecanismes i eternitzarà els tempos, passada aquesta crisi, abans d'enfrontar-se a un soci com Espanya, sobretot després de la bufetada del Brexit. Tot el que vol Junqueras doncs, i com sempre, és una resplendor publicitària.

Perquè, i aquí ve el que molta gent no pot ni vol entendre: Junqueras no vol sortir de la presó. Vol seguir fent de màrtir. Vol ser Tarradellas. Vol ser Pujol. Per sobre de tot desitja ser president de la Generalitat. Vol sortir amb l'aurèola invencible del martirologi i pensa que la gent el votarà sense dubtar-ho, amb els sobres electorals amarats de llàgrimes. Però ha investit Sánchez i això li resta recorregut. De fet, és possible que l'hagi mort políticament. Ara només li queda la presó per seguir explotant-ne el valor polític. Ja no té res més. Per això fa volar coloms de propaganda mentre els seus advocats callen sobre la possibilitat més que legal, factible i no tutelada per la justícia espanyola, d'alliberar-lo. Simplement li fa pànic polític sortir de la presó i trobar-se eclipsat automàticament per Puigdemont. Oriol Junqueras no vol anar a Brussel·les ni a Estrasburg; no vol ser europarlamentari ni ser alliberat; no vol ni sortir de Lledoners, no encara. Tindria l'oportunitat de fer-ho avui mateix, però la rebutja i li fa por, i fa que ERC la rebutgi; crea una secta d'animadors embogits i il·letrats que li riuen les gràcies de sant mentre destrossen el dret, la democràcia i les finestres d'oportunitat que tenen per fer la independència del país. Mentrestant juga amb titelles de segona fila com Torrent, Rufian, Tardà o Aragonès perquè passegin el seu cinisme davant de tothom, cada dia més ridículs i petits.

Qui entengui el que passa en aquest capítol entendrà perfectament la història en el seu conjunt. Això no ha deixat mai de ser una guerra entre Convergència i ERC, una guerra d'irresponsables profunds, de cínic mediocres, d'egos insondables que ho han utilitzat tot i tothom per a descavalcar-se l'un a l'altre.

Però això ja ho explicarem a bastament en una altra ocasió.